

נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא. מָאי וְנַעֲתָרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא. אֵלָא מָאן דְּנָשִׁיק בְּחַבִּיבוֹתָא, מְתַדְבֵּק רוּחִיהָ בְּרוּחִיהָ, בְּדַבִּיקוֹתָא דְחַבִּיבוֹתָא וּמָאן דְּלֹא נָשִׁיק בְּחַבִּיבוֹתָא, לָאוּ בְּדַבִּיקוֹתָא הוּא, אֵלָא וְנַעֲתָרוֹת. מָאי נַעֲתָרוֹת. גִּסּוּתָא, דְּלֹא דָבִיק רוּחִיהָ בְּהוּא נְשִׁיקָה. וְלֹא אֲתַדְבֵּק בֵּיהּ כָּלָל. וּבְגִינֵי כַּף כְּתִיב, יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, דְּהוּא דְבִקּוֹתָא רוּחָא בְּרוּחָא.

תְּנָא, כָּל זְמַנָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזִיל בְּיִשְׂרָאֵל, כְּכֹיכּוֹל אֲתַדְבֵּק רוּחָא בְּרוּחָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבִקִּים בְּיָי, כָּל אֵינוֹן גְּוֹנֵי דְבִיקוֹתָא, וְלֹא מִתְפָּרְשָׁא דָא מִן דָּא. בְּשַׁעֲתָא דְאַתְמַר הִנֵּה אֲנִכִי שִׁלַּח מִלְּאָף לְפָנֶיךָ, יַדַּע מִשֶּׁה דְפָרִישׁוֹתָא הוּא. אָמַר (שְׁמוֹת לג) אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֶל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה.

רְבִי אַבָּא אָמַר, מַה כְּתִיב לְעִילָא מִן דָּא, (שְׁמוֹת ד) רְאֵשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ תְּבִיא בֵּית יִי' אֶלְהִיךָ לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אָמוֹ. מָאי קָא מִיָּרִי. אֵלָא דְלֹא לְעַרְבָא מְלָה תִתְּאָה בַעֲלָאָה, דְלֹא יִנְקָא סְטָרָא דְלִבְר, מְסֻטָּרָא פְּנִימָאָה. מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. דָּא דְלִבְר, מְסֻטָּרָא דְמְסֻטָּאָא. וְדָא דְלִגְו, בְּסֻטָּרָא קְדִישָׁא. מָאן אָמוֹ. דָּא פְּנִסְתַּ יִשְׂרָאֵל, דְאַתְקָרִי אִם. בַּחֲלָב אָמוֹ, דְלֹא יִנְיֵק מֵהָאֵי סְטָרָא, מָאן דְלֹא אֲצֻטְרִיךְ. וְהִכָּא כְּתִיב, הִנֵּה אֲנִכִי שִׁלַּח מִלְּאָף לְפָנֶיךָ. אָמַר מִשֶּׁה, הָא קְבִילָנָא בְּטַחוּנָא מִיָּנָךְ, דְלֹא תִתְפָּרֵשׁ מִיָּנָךְ, וְדָאֵי אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֶל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה. וּבְמָה יוֹדַע אֵיפּוּא וְגו'.

אָמַר רְבִי אֶלְעָזָר, מְלָה דָּא לָא קָאמַר קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵלָא בְּרַחֲמֵימוֹתָא דִּישְׂרָאֵל, וְלֹא תִפְיִסָּא בְּהַדִּיָּהּ. לְמַלְכָּא דְהוּא בְּעֵי לְמִיזַל עִם בְּרִיָּהּ. וְלֹא בְּעֵי לְשַׁבְּקָא לִיהָ. אֲתָא בְּרִיָּהּ, (דף קכ"ה ע"א) וּמְסֻתְפִי לְמַבְעֵי לִיהָ לְמַלְכָּא

אֵלָא מִי שְׁנוּשֵׁק בְּחַבִּיבוֹת, מְדַבֵּיק רוּחוֹ בְּרוּחוֹ בְּדַבְּקוֹת חַבִּיבוֹת, וּמִי שְׁלֹא נוֹשֵׁק בְּחַבִּיבוֹת, זֶה לֹא בְּדַבְּקוֹת, אֵלָא וְנַעֲתָרוֹת. מַה זֶה נַעֲתָרוֹת? גִּסּוּת, שְׁלֹא דַבְּקָה רוּחוֹ בְּאוֹתָהּ נְשִׁיקָה וְלֹא נְדַבֵּק בּוֹ כָּלָל. וּמִשּׁוּם כֵּךְ כְּתוּב, יִשְׁקֵהוּ מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, שְׁהִיא דַבְּקוֹת רוּחַ בְּרוּחַ.

שְׁנִינּוּ, כָּל זְמַן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹלֵךְ עִם יִשְׂרָאֵל, כְּכֹיכּוֹל נְדַבֵּקת רוּחַ בְּרוּחַ, וְעַל זֶה כְּתוּב (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבִקִּים בְּה', כָּל אוֹתֶם גְּוֵי הַדְּבִקוֹת, וְלֹא נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה. בְּשַׁעֲתָא שְׁנֵאמַר הִנֵּה אֲנִכִי שִׁלַּח מִלְּאָף לְפָנֶיךָ, יַדַּע מִשֶּׁה שְׁזוֹ פְּרִישָׁה. אָמַר, (שְׁמוֹת ל) אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֶל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה. רְבִי אַבָּא אָמַר, מַה כְּתוּב לְמַעֲלָה מִזֶּה? (שם לד) רְאֵשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ תְּבִיא בֵּית ה' אֶלְהִיךָ לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אָמוֹ. מַה זֶה אוֹמַר? אֵלָא שְׁלֹא לְעַרְב דְּבַר תַּחֲתוֹן בְּעִלְיוֹן, שְׁלֹא יִנְק הַצַּד הַחִיצוֹן מֵהַצַּד הַפְּנִימִי. מַה בֵּין זֶה לְזֶה? זֶה שְׁבַחוּץ מַצַּד הַטְּמֵאָה, וְזֶה שְׁלִפְנִים בְּצַד הַקְּדוּשָׁה. מִי הִיא אָמוֹ? זוֹ כְּנִסְתַּ יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאת אִם. בַּחֲלָב אָמוֹ - שְׁלֹא יוֹנֵק מַצַּד זֶה מִי שְׁלֹא צָרִיךְ. וְכַאן כְּתוּב, הִנֵּה אֲנִכִי שִׁלַּח מִלְּאָף לְפָנֶיךָ. אָמַר מִשֶּׁה, הָרִי קְבִילָתִי בְּטַחוּן מִמֶּךָ שְׁלֹא תִפְרַד מִעַמִּנּוּ, וְדָאֵי אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֶל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה. וּבְמָה יוֹדַע אֵפּוּא וְגו'.

אָמַר רְבִי אֶלְעָזָר, דְּכַר זֶה לֹא אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵלָא בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל וּלְהַתְּפִיֵּס עַמָּם. לְמַלְכָּא שְׁהִיָּה רוּצָה לְלַכְתָּ עִם בְּנוֹ, וְלֹא רוּצָה לְעֹזֵב אוֹתוֹ. כַּאֲנוּ וּפְחַד לְבַקֵּשׁ מִמֶּלֶךְ שִׁילַּח עִמוֹ. הַקְּדוֹשׁ הַמְּלֵךְ וְאָמַר, הָרִי לְגִינְר פְּלוּנֵי לְךָ עִמָּךְ לְשִׁמְרָךְ בְּדַרְךָ. לְאַחַר

מפן אמר, השמר לך ממנו (בדרך), שהרי אינו גבר שלם. אמר בנו, אם כך, או שאני אשב כאן, או שאתה תלך עמי ולא אפרד ממך. כך הקדוש ברוך הוא, בתחלה אמר, הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך. ואחר כך אמר, השמר מפניו וגו'. באותה שעה אמר משה, אם אין פניך הלכים וגו'.

בא רבי שמעון, מצא אותם בזה. אמר, אלעזר בני, יפה אמרת, אבל בא וראה, במקום הזה לא אמר משה דבר ולא השיב דבר כנגדו, מה הטעם? משום שכאן לא נמצאת פרישה ממנו, והרי בארנו דבר זה לחברים. ויש שונים להפך, ולא כך פרושה הראשונים. וכשיסתכלו הדברים, הכל יפה, וכלם אמרו הטעמים שלהם בדרך אחד.

מתי השיב משה? בזמן שאמר ושלחתי לפניך מלאך. וכתוב, פי לך מלאכי לפניך. סתם ולא פרש את הדבר. ועל כן כתוב כאן, פי אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר. אשר אדבר דוקא. וכתוב, ואיבתי את איביך וצרתי את צרריך, והכל תלוי בו.

רבי יהודה אמר, אם תאמר ששניהם ממש מלאך - משה לא השיב עליהם, שלא ראה מקום ומתי השיב? בזמן שכתוב אם אין פניך הלכים אל תעלנו וגו'. אמר רבי שמעון, כלל של הכל - משה לא רצה מלאך. שהרי כתוב, (שמות לד) ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני לך נא אדני בקרבנו. אמר רבי יהודה, זה שאמר רבי אבא, שכתוב לא תבשל גדי בחלב אמו, בחלב האם היה צריך להיות! מה זה אמו? ואם תאמר,

דייזיל בהדיה. אקדים מלפא ואמר, הא לגיון פלן יזיל בהדך, למנטר לך בארחה. לבתר אמר אסתמר לך מניה, (בארחה) דהא לא גבר שלים הוא. אמר בריה, אי הכי, או אנא אותיב הקא, או את תזיל עמי, ולא אתפרש מינה. כך קדשא בריך הוא, בקדמיתא אמר, הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך. ולבתר אמר השמר מפניו וגו', ביה שעתא אמר משה, אם אין פניך הולכים וגו'.

אתא רבי שמעון, אשפח להו בהאי. אמר, אלעזר ברי שפיר קאמרת. אבל תא חזי, באתר דא לא אמר משה מדי, ולא אתיב מלה לקבליה. מאי טעמא. משום דהקא לא אשתכח פרישותא מניה. והא אוקימנא מלה דא, לגבי חברייה. ואית דמתני איפכא ולא הכי פירשוה קדמאי. וכד יסתפלון מלי כלא שפיר, וכלא בחד מלה אמרי טעמייהו.

אימתי אתיב משה. בזמנא דאמר, (שמות לג) ושלחתי לפניך מלאך. וכתוב פי ילך מלאכי לפניך, סתם ולא פריש מלה. ועל דא כתיב, הקא, פי אם שמוע תשמע בקולו ועשית כל אשר אדבר. אשר אדבר דוקא וכתוב ואיבתי את איביך וצרתי את צרריך, וכלא ביה תליא.

רבי יהודה אמר, אי תימא דתרווייהו מלאך ממש, משה לא אתיב עלייהו, דלא חמא דוכתא. אימתי אתיב. בזמנא דכתיב אם אין פניך הולכים וגו'. אמר רבי שמעון, כלל דכלא, משה לא בעא מלאכא. דהא כתיב (שמות לד) ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו.

אמר רבי יהודה, האי דאמר רבי אבא, דכתיב לא תבשל גדי בחלב אמו, בחלב האם מיבעי ליה, מאי אמו. ואי

לא תבשל גדי בחלב אמו, בחלב האם מיבעי ליה, מאי אמו. ואי

תימא, פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל אִמּוֹ דְּסִטְרָא דְּמִסְאַבָּא,
לָאוּ הָכִי, דְּהָא שְׂמַעְנָא דְּאִמְרֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן,
פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל אִימָא קְדִישָׁא בְּחוּלְקִיהָ דִּישְׂרָאֵל
אֲתֵאֲחֳדָא, דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חָלַק יְיָ עִמּוֹ.

אִמְרֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן, שְׂפִיר קְאָמְרֵת. וְהָא דְרַבִּי
אָבָא שְׂפִיר וְכֹלָא דָּא בְּדָא תְלִיא. תָּא
חֲזִי, אִמָּא אֲתֵאֲחֳדָא לְהוּ לְעִילָא, לְסִטְרָא דָּא
וְלְסִטְרָא דָּא, וְתִרִין אֵינּוּן, חֲדָא לִימִינָא, וְחֲדָא
לְשְׂמַאלָא. וּבְגִינֵי כַּף, מְנַהוֹן לִימִינָא, וּמְנַהוֹן
לְשְׂמַאלָא. וְכִלְהוּ תְלִיין בְּהָאֵי א"ם, אִמָּא
קְדִישָׁא, וְאֲתֵאֲחֳדָן בְּהָ.

אִימְרֵי אֲתֵאֲחֳדָן בְּהָ. בְּשַׁעְתָּא דְּהָאֵי אִם יִנְקָא
מִסִּטְרָא אַחְרָא, וּמְקַדְשָׁא אִסְתְּאַב,
וְחֻיָּא תְקִיפָא שְׂאֲרֵי לְאַתְגְּלָאָה, כְּדִין גְּדִיא
יִנְקָא מִחֻלְבָּא דְּאִמִּיהָ, וְדִינִין מִתְעַרְיִן. וְעַל
דָּא, יִשְׂרָאֵל קְדָמִין וּמִיִּתְאֵן בְּפוּרִים, וּבְשַׁעְתָּא
דְּמִיִּתִּין לְהוּ, בְּעִיָּין לְמִימְרֵי וְלְמִפְתַּח בֵּיה
בְּלִבָּן, דְּבַעָא בְּחַרְשׁוּי אֵלִין, לְשִׁלְטָאָה בְּיַעֲקֹב,
וּבְזֵרְעָא קְדִישָׁא, וְלָא אֲתֵיִיחִיבוּ בִידֵיהָ, וְלָא
אֲתִמְסְרִין יִשְׂרָאֵל לְסִטְרָא דָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב,
רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְגו', לָא תִבְשַׁל גְּדִי
בְּחֻלְבָּא אִמּוֹ. וְלָא יִנְקָא הֵהוּא סִטְרָא, מִחֻלְבָּא
דְּאִמִּיהָ, דְּהָא לָא יִסְתְּאַב מְקַדְשָׁא, וְדִינִין לָא
מִתְעַרְיִן.

בְּגִינֵי כַּף, לָא יִיכּוּל בְּשָׂרָא בְּחֻלְבָּא כָּל זֵרְעָא
קְדִישָׁא, וְכָל מָאן דְּאֲתֵי מִסִּטְרָא דָּא, דְּלָא
יְהִיב דּוּכְתָא, לְמָאן דְּלָא אֲצִטְרִיךְ, דְּהָא
בְּעוּבְדָא תְלִיא מְלִתָּא, בְּעוּבְדָא דְלִתְתָּא,
לְאַתְעָרָא לְעִילָא. זְכָאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל מִכָּל
עַמִּין עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, דְּמְרִיהוֹן
קְרִי עֲלֵיהוּ, (דְּבָרִים י"ד) וּבָךְ בָּחַר יְיָ לְהִיּוֹת לוֹ
לְעַם סְגֻלָּה. וְכְתִיב (דְּבָרִים י"ד) כִּי עַם קְדוֹשׁ אֲתָהּ
לְיִי אֱלֹהֶיךָ (וְכֹלָא חַר מִלְּחָה) וְכְתִיב (דְּבָרִים י"ד) בָּנִים

כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל אִמּוֹ שְׂמַעְדֵי הַטְּמָאָה
- לָא כְּף! שְׂהָרֵי שְׂמַעְתֵּי שְׂאִמְרֵי
רַבִּי שְׂמַעוֹן, פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל הָאִם
הַקְּדוּשָׁה נֶאֱחָזָה בְּחֻלְקֵי שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שְׂכְתוּב (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חָלַק
יְיָ עִמּוֹ.

אִמְרֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן, יְפָה אִמְרֵת, וְזֵה
שֶׁל רַבִּי אָבָא יְפָה, וְהַכֵּל תְּלוּי זֵה
בְּזֵה. בָּא וּרְאָה, הָאִם נֶאֱחָזָה לְהֵם
לְמַעַלָּה לְצַד זֵה וּלְצַד זֵה, וּשְׁנַיִם
הֵם - אֶחָד לְיָמִין וְאֶחָד לְשְׂמָאל.
וּמִשׁוּם כְּף, מְהֵם לְיָמִין וּמְהֵם
לְשְׂמָאל, וְכֹלָם תְּלוּיִים בְּאִם
הַזֹּאת, הָאִם הַקְּדוּשָׁה, וְנֶאֱחָזִים
בָּהּ.

מְרִי הֵם נֶאֱחָזִים בְּהָ? בְּשַׁעְתָּא
שְׂהָאִם הַזֵּוּ יוֹנְקַת מִן הַצַּד הָאֲחֵר
וְהַמְקַדֵּשׁ גִּטְמָא, וְהַנְּחֵשׁ הַחֻזְקָא
מִתְחִיל לְהַתְגַּלּוֹת, וְאָז הַגְּדִי יוֹנֵק
מִחֻלְבָּא אִמּוֹ, וּמִתְעוּרְרִים הַדִּינִים.
וְעַל זֵה יִשְׂרָאֵל מְקַדְיָמִים
וּמְבִיאִים בְּפוּרִים. וּבְשַׁעְתָּא שְׂהֵם
מְבִיאִים אוֹתָם, צְרִיכִים לוֹמַר
וְלִפְתַּח בְּלִבָּן, שְׂרַצָּה בְּכַשְׂפֵּי אֵלוּ
לְשִׁלְטַת בְּיַעֲקֹב וּבְזֵרְעֵי הַקְּדוֹשׁ, וְלָא
נִתְּנוּ בְּיָדוֹ וְלָא נִמְסְרוּ יִשְׂרָאֵל לְצַד
זֵה. וְעַל זֵה כְּתוּב, רֵאשִׁית בְּפוּרֵי
אֲדָמְתָךְ וְגו', לָא תִבְשַׁל גְּדִי בְּחֻלְבָּא
אִמּוֹ. וְלָא יוֹנֵק אוֹתוֹ הַצַּד מִחֻלְבָּא
אִמּוֹ, שְׂהָרֵי לָא גִטְמָא הַמְקַדֵּשׁ,
וְהַדִּינִים לָא מִתְעוּרְרִים.

מִשׁוּם כְּף לָא יֵאָכֵל בְּשָׂרָא בְּחֻלְבָּא
כָּל זֵרְעֵי הַקְּדוֹשׁ, וְכָל מִי שְׂבָא
מִהַצַּד הַזֶּה, שְׂלָא יִתֵּן מְקוֹם לְמִי
שְׂלָא צְרִיךְ, שְׂהָרֵי בְּמַעַשְׂהָ תְּלוּי
הַדְּבָר, בְּמַעַשְׂהָ שְׂלִמְטָה לְעוּרְרֵי
לְמַעַלָּה. אֲשֶׁרִיחֵם יִשְׂרָאֵל מִכָּל
הָעַמִּים עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים
וּמְזֻלוֹת, שְׂרַבּוֹנֵם קוּרָא עֲלֵיהֶם,
(שְׁמ"ד) וּבָךְ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם
סְגֻלָּה. וְכְתוּב (שְׁמ"ד) כִּי עַם קְדוֹשׁ
אֲתָהּ לַה' אֱלֹהֶיךָ. וְכְתוּב (שְׁמ"ד) בָּנִים
אֲתָם לַה' אֱלֹהֵיכֶם וְגו'.

אֲתָם לְיִי אֱלֹהֵיכֶם וְגו'.

בא וראה, בשעה שישראל לא הכשרו מעשיהם, מה פתוב? (ישעיה עמי נגשיו מעולל ונשים משלו בו. דוקא משלו בו, והרי בארנו הדברים בסוד ספרו של שלמה המלך, וכך מצאנו בו. ועוד מצאנו, שכל מי שאוכל מאכל זה שהתחבר כאחד, (א) בשעה אחת או בסעודה אחת, ארבעים יום נראה גדי מקלס בקלפתו אל אותם שלמעלה, וסיעה טמאה מתקרבים עמו, וגורם לעורר דינים בעולם, דינים שאינם קדושים.

ואם מוליד בן באותם ימים, מליים לו נשמה מהצד האחר, שלא צריך אותו. וכתוב (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים וגו'. בא להטמא - מטמאים אותו ודאי, שכתוב (שם) ונטמתם בם. חסר א'. טמאה אטומה יותר מכל, שאין רשות להטהר כף כמו שאר מיני הטמאות שנטהרות. ועוד, שפונד מחיות רעות, שהרי בעיניהם נמצא גדי ויכול להנזק, שהרי צלם אדם העבר ממנו.

רבי ייסא התיר לאכל תרנגול בגבינה או בחלב. אמר רבי שמעון, אסור לך, שלא יתן איש פתח למינים הרעים. לך לא אומרים לנזיר, סביב סביב לפרס לא תקרב. ודאי אסור לך הוא, שחמרה יש בו כבהמה לשחיטה, ומי שמתיר את זה מה פתוב? (עמוס ב) ותשקו את הנזירים יין. מי שמתיר את זה, כמי שמתיר את זה. וכתוב (דברים יד) לא תאכל כל תועבה. כל - להכליל הכל.

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, פתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'.

בפת בג המלך וגו'. ותאנא

הא חזי, בשעתא דישראל לא אתפשו עובדייהו, מה פתיב, (ישעיה ג) עמי נוגשיו מעולל ונשים משלו בו. מה פתיב, והא אוקימנא מלי ברזא דספרא דשלמה מלכא. והכי אשפחן ביה. תו אשפחאן, דכל מאן דאכיל האי מיכלא דאתחבר פחדא. (א) בשעתא חדא, או בסעודתא חדא. ארבעין יומין אתחזיא גדיא מקלסא בקלפוי, לגבי אינון דלעילא, וסיעתא מסאבא (דף קכ"ה ע"ב) מתקרבין בהדיה, וגרים לאתערא דינין בעלמא, דינין דלא קדישין.

ואי אוליד בר באינון יומין, אוזפין ליה נשמתא, מסטרא אחרא, דלא אצטריכא. וכתוב (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים וגו'. אתי לאסתאבא, מסאבין ליה ודאי. דכתיב, (ויקרא יא) ונטמתם בם, חסר א', מסאבותא אטימא מפלא, דלית רשו לאתדפאה הכי, פשאר זיני דמסאבותא דמתדפין. ותו, דמסתפי מחיון בישן, דהא בעינייהו גדיא אשפכח, ויכיל לאתזקא, דהא צלמא דבר נש אתעבר מגיה.

רבי ייסא, שרי למיכל לתרנגולא בגבינה או בחלבא. אמר רבי שמעון אסור לך דלא יהיב איניש פתחא לזינין בישין. לך לא אמרין נזירא, סחור סחור לכרמא לא תקרב. ודאי אסיר לך הוא, דחומרא אית ביה, פבעירא לשחיטה. ומאן דשרי האי, מה כתיב (עמוס ב) ותשקו את הנזירים יין, מאן דשרי האי, פמאן דשרי האי. וכתוב (דברים יד) לא תאכל כל תועבה, כל, לאכללא פלא.

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון. אמר רבי יהודה, פתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל